

## **Doar un băiat**

Era în secolul trecut, când un predicator sincer, credincios, a venit într-o duminică devreme la biserică. Unul dintre diaconii săi deja era prezent. El era un om foarte hotărât, dar în clipa aceea, fața sa avea o expresie mâhnită.

„M-am prezentat devreme ca să vorbesc cu dumneavoastră”, a spus el. „Am ceva pe inimă și aceasta trebuie să v-o spun. Nu credeți că la predica și la munca dumneavoastră lipsește ceva? În tot anul acesta a fost admis în adunare numai o singură persoană, și în plus, acesta este doar un băiat.”

Ochii bătrânului predicator s-au umplut cu lacrimi la cuvintele aspre și mâna sa tremura pe cârjă.

„Știi toate acestea”, a spus el; „simt lipsa, dar Dumnezeu știe că m-am străduit să-mi fac datoria și, desigur, toate celelalte pot să le las în seama Lui.”

„Foarte bine”, a spus diaconul, „dar este scris: «După roadele lor îi veți cunoaște» [Matei 7.16]. Un singur rod, și în plus doar un băiat, mi se pare totuși o dovadă prea neînsemnată de credință și de zel. Nu vreau să fiu dur, dar chestiunea îmi stă pe inimă și am considerat de datoria mea să vorbesc deschis cu dumneavoastră despre aceasta.”

„Spuneți adevărul”, a spus bătrânul; dar dragostea este îndelung-răbdătoare și amabilă. Ea suportă totul și speră totul. Eu pun mare nădejde în acest băiat. Câte un bob de sămânță pe care îl semănăm dă rod abia mai târziu, dar acest rod este atunci de multe ori cel mai valoros.”

Bătrânul predicator a urcat în ziua aceasta la amvon cu inima grea și și-a încheiat predica cu ochii umezi de lacrimi. El dorea ca lucrarea sa să se încheie pentru totdeauna și el să fie culcat la odihnă sub copacii verzi din vechiul cimitir.

El a mai rămas în biserică după ce toți ceilalți o părăsiseră. Voia să fie singur. Locul acesta era deosebit de scump pentru el. Era căminul său spiritual din tinerețea sa. Aici se rugase când cei adormiți erau culcați la odihnă; aici îi instruisese pe copiii unei noi generații; și aici, da, aici i se spusese acum că munca sa nu va mai fi recunoscută și binecuvântată.

*Numai unul rămas – numai unul! Și în plus doar un băiat.*

Băiatul era Robert Moffat. El îl observa pe bătrânul care tremura. Inima sa era plină de compasiune iubitoare. S-a dus la el și i-a atins mâna.

„Privește, Robert!”, a spus bătrânul predicator.

„Credeți, într-adevăr”, a întrebat băiatul, „că dacă voi munci sânguincios, aş putea să studiez și să devin predicator?”

„Predicator? Tu, predicator?”

„Da, poate chiar misionar!”

S-a iscat o pauză lungă. Ochii bătrânului predicator s-au umplu de lacrimi. În cele din urmă a spus:

„Cuvintele tale sunt balsam pentru inima mea, Robert. Recunosc mâna lui Dumnezeu în ele. Dumnezeu să te binecuvânteze, băiatul meu!” Da, cred că vei deveni un predicator.”

Decenii mai târziu. Un cunoscut misionar s-a întors din Africa în Anglia, patria sa. Numele său era rostit cu venerație. Când apărea în vreo adunare, cei prezenți se sculau în picioare. Când vorbea

public, domnea o liniște adâncă. Prinții stăteau în fața sa cu capul descoperit. Oamenii cei mai de vază îl invitau în casele lor. Robert Moffat adusese sub influența Evangheliei căpetenii africane sălbatice și dăduse Biblia în limba lor unor triburi îndepărtate.

A rămâne consecvent este greu, dacă nu se arată niciun rod. Totuși, o recoltă a muncii devotate nu va lipsi. Bătrânul predicator se odihnea de munca sa sub copacii neînsemnatei localități. Dar mulți oameni și-au amintit de el și de lucrarea pe care a făcut-o pentru un băiat și de ceea ce a fost acest băiat în lume.

---

Titlul original: „Nur ein Knabe”  
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 182-184.